

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové, soudkyně Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a soudce Mgr. Petra Šebka, v právní věci žalobce **P. L.**, zastoupeného ARIADNA s.r.o., se sídlem Praha 3, Bořivojova 21, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj**, se sídlem Brno, náměstí Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Znojmě ze dne 7. 11. 2012, č. j. 245308/12/346911701510,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 7. 1. 2013 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Finančního úřadu ve Znojmě ze dne 7. 11. 2012, č. j. 245308/12/346911701510 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prominutí příslušenství daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2007 až 2009, v celkové výši 445.529 Kč.

[2] S účinností od 1. 1. 2013 došlo zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů a vyhlášky Ministerstva financí č. 48/2012 Sb., o územních pracovištích finančních úřadů, která se nenacházejí v jejich sídlech, ke změně organizační struktury správních orgánů pro výkon správy daní tak, že byly zřízeny finanční úřady s působností na území vyššího územního samosprávného celku, jehož název je součástí názvu příslušného finančního úřadu, proto je tedy žalovaným v řešeném případě Finanční úřad pro Jihomoravský kraj.

[3] Žádost o prominutí příslušenství daně byla doručena správci daně dne 29. 12. 2010. Dne 25. 1. 2011 byla předmětná žádost rozhodnutím správce daně, č. j. 5779/11/346911701510, zamítnuta. Toto rozhodnutí bylo rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2012, č. j. 31Af 40/2011-33, zrušeno, s tím, že tento závěr potvrdil také Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 Afs 55/2012-24. Napadené rozhodnutí v nyní řešené kauze je tedy již druhým rozhodnutím ve věci samé, a správce daně byl tedy vázán právními názory soudů ve výše uvedených rozhodnutích.

II. Obsah žaloby

[4] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, zejména proto, že jeho důvody nejsou v souladu s obecně závaznými právními předpisy a jeho vydáním došlo k porušení práv žalobce. Žalobce uvádí, že tvrzení žalovaného, že předmětné příslušenství daně se váže k daňovému nedoplatku, který nemá přímou souvislost s nedaňovým řízením u společnosti SŮD, s.r.o., jejímž je žalobce společníkem a jednatelem, o náhradě vzniklé škody, neboť nedoplatek vznikl zdaněním příjmů z kapitálového majetku a příjmů ze zřízení věcného břemene, je v rozporu se skutečností.

[5] Žalobce pak zdůrazňuje, že nezákonným postupem finančních a celních orgánů se společnost SŮD, s.r.o., dostala do druhotné platební neschopnosti, stejně jako její společníci. Žalobce uvádí, že stát připravil jeho společnost SŮD, s.r.o., o 170 mil. Kč a dosud jí dluží cca 100 mil. Kč na náhradě škody. Žalobce popisuje svou charitativní činnost, zdůrazňuje, že vyživoval pět vlastních dětí a manželku, a pravidelně 10 až 15 drogově závislých klientů v léčebně. Žalobce je odkázán na příjmy z uvedené společnosti, z důvodu nezákonného postupu ministerstva financí není schopen hradit své závazky a daňové povinnosti. V současnosti čelí exekucím řízením, která s ním vedou jeho věřitelé. Žalobce zdůrazňuje, že protože jeho druhotná platební neschopnost byla způsobena nezákonným postupem celních a finančních orgánů vůči jeho společnosti, je zde dán zákonný důvod pro prominutí příslušenství daně v plné výši.

[6] Žalobce také uvádí, že jestliže žalovaný nemohl řádně posoudit žádost podle údajů v ní uvedených, měl vyzvat žalobce k jejímu doplnění ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „DŘ“).

III. Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 15. 2. 2013, navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, když odmítl námitky žalobcem vznesené, podrobně se vyjádřil ke skutkovým zjištěním s tím, že respektoval pravidla stanovená v Pokynu Ministerstva financí č. D-330 ze dne 29. 10. 2009, č. j. 43/85 111/2009-431 (dále jen „Pokyn D-330“), dovolal se judikatury Nejvyššího správního soudu a uzavřel, že ve vyjádření k žalobě obhájil svůj názor, že v napadené věci postupoval v souladu se zákonem a k porušení subjektivních práv žalobce nedošlo. Značná část vyjádření žalovaného je pak opisem napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[8] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[9] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[10] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda správce daně postupoval při žádosti žalobce o prominutí daně z příjmů fyzických osob v souladu se zákonem. Vzhledem k ustanovení § 264 odst. 6 DR: „*Žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně, žádosti o prominutí daňového nedoplatku, žádosti o posečkání daně nebo její zaplacení ve splátkách, které byly podány podle dosavadních právních předpisů a které nebyly vyřízeny do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se posoudí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech.*“ a vzhledem k faktu, že žádost byla podána dne 29. 12. 2010, tj. v době účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZSDP“), bylo třeba posoudit žalobcovu žádost dle ustanovení § 55a ZSDP, což také žalovaný učinil.

[11] Úvodem je dle krajského soudu uvést ustálenou judikaturu v řešené věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007-106: „(I.) Ačkoliv zde není veřejné subjektivní právo daňového dlužníka na poskytnutí daňové úlevy ve formě „prominutí daně“, je rozhodnutí příslušného správce daně vydané podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, přezkoumatelné ve správním soudnictví. (II.) Správní soud pak při přezkoumávání takového rozhodnutí o prominutí daně, které vychází toliko ze správního uvážení rozhodujícího orgánu, zkoumá, zda bylo vydáno v řádném řízení vymezeném normami hmotného i procesního daňového práva s vyloučením případné svévole rozhodujícího orgánu.“ Ústavní soud pak ve svém usnesení ze dne 13. 11. 2007, sp. zn.

IV.ÚS 2323/07 konstatoval, že „*Ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků upravující prominutí daně či jejího příslušenství je právní normou, která zahrnuje kombinaci neurčitěho právního pojmu a správního uvážení; neurčitý právní pojem, zde představovaný „důvody nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů“ (jako předpoklad prominutí daně) a „důvodem odstranění tvrdosti“ (jako další možný předpoklad prominutí příslušenství daně) nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na posouzení v každém jednotlivém případě. Zákonodárce takto vytvořil prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitěho právního pojmu či nikoli, přičemž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek; je pak na uvážení správního orgánu - ve stanovených mezích - takový následek určit, jmenovitě rozhodnout, zda žádosti daňového dlužníka vyhovět a daň či její příslušenství prominout či nikoli.*“ Je třeba také dle zdejšího soudu vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 Afs 51/2010-107, ve kterém kasační soud konstatoval: „*Dle § 55a odst. 1 daňového řádu může ministerstvo daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení. Dle odst. 2 citovaného ustanovení může ministerstvo obecně závazným právním předpisem zmocnit k provádění tohoto svého oprávnění správce daně. V tomto zmocnění vymezí bližší podmínky, zejména okruh důvodů a výši daně, která z těchto důvodů může být posouzena a prominuta. Na základě zákonného zmocnění ministerstvo financí vyhláškou č. 299/1993 Sb. ze dne 1. prosince 1993 zmocnilo územní finanční orgány k promlžení příslušenství daně. Ve smyslu § 1 odst. 1 citované vyhlášky může finanční úřad k zamezení nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů nebo tvrdosti zcela nebo částečně prominout příslušenství daně podle daňových zákonů, s výjimkou exekučních nákladů, a to maximálně do výše 600 000 Kč v běžném kalendářním roce u jednoho daňového dlužníka a jedné daně.*“

[12] Dle § 55a odst. 4 ZSDP nemusí rozhodnutí o žádosti o prominutí daně obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí, nicméně kasační soud ve svém rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 Afs 44/2009 - 64 uvedl, že „*pokud rozhodnutí o prominutí daně dle § 55a daňového řádu podléhá soudnímu přezkumu, musí mít soud možnost přezkoumat, z jakých důvodů tak správce daně učinil. S ohledem na potřebu odstranit pochybnosti o dostatečně spolehlivě zabezpečené objektivitě a transparentnosti při rozhodování o prominutí daně je nutné v rozhodnutí o prominutí uvádět též odůvodnění, přestože to zákonná úprava nestanoví.*“ Nejvyšší správní soud je toho názoru, že pokud správce daně dospěje k závěru, že nastaly podmínky pro prominutí příslušenství daně, měl by se rovněž vyjádřit i k důvodu, pro který penále prominul v konkrétní výši. Z citovaného je zcela zřejmé, že účelem tohoto postupu je zavést do praxe Ministerstva financí a územních finančních orgánů větší transparentnost rozhodování kompetentních orgánů o žádosti o prominutí příslušenství daně, jejíž zárukou je odůvodnění těchto rozhodnutí, resp. odůvodnění aplikovaného správního uvážení příslušných orgánů při jejich rozhodovací činnosti, přestože z dikce zákona taková povinnost nevyplyvá.

[13] Ve světle výše uvedených závěrů je dle právního názoru zdejšího soudu finanční úřad (případně ministerstvo) povinen v rozhodnutí o prominutí daně vymezit předmět řízení, a pokud se jedná o prominutí příslušenství, je třeba trvat na tom, aby finanční úřad specifikoval

daň, s níž se žadatel dostal do prodlení, přičemž součástí identifikace daně musí být zdaňovací období, za něž byla daň stanovena a závěry správce daně (a zejména jeho správní úvaha stran důvodů odstranění tvrdosti zákona) pak musí být také řádně odůvodněny tak, aby byly přezkoumatelné ve správním soudnictví. Přesně v těchto intencích citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu postupoval krajský soud v tomto řízení.

[14] V řízení předcházejícím tomuto soudnímu řízení zavázal Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 Afs 55/2012-24, žalovaného tímto právním názorem: „*Po posouzení zákonného textu, který zmiňuje pouze odstranění tvrdosti, a textu Pokynu D-330, který při vymezení své působnosti vylučuje pro žalobce příznivé rozhodnutí jen v zásadě, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že samotný pokyn vyložený při vědomí všech jeho částí nebrání věcnému přezkumu žádosti. To konkrétně znamená, že žalobce může uplatňovat nezaviněnou platební neschopnost jako důvod přílišné tvrdosti zákona (čl. II oddíl B bod 14), aniž by mu v tom bránily skutečnosti vyjmenované v čl. II oddíl A Pokynu D-330. Tím samozřejmě zdejší soud nikterak nepředjímá, jak má stěžovatel o dané žádosti věcně rozhodnout, pouze upozorňuje na povinnost se s těmito skutečnostmi vypořádat. K tomu Nejvyšší správní soud připomíná právní názor obsažený v jeho rozsudku ze dne 5. 12. 2008, č. j. 2 Afs 99/2008-52, podle kterého by institut prominutí příslušenství daně měl „zajistit, že v případech, kdy to sociální či ekonomická situace daňového dlužníka objektivně vyžaduje nebo kdy je to z jiných legitimních důvodů na místě, bude sankce v jeho konkrétním případě přiměřeně snížena či zcela eliminována nebo že mu budou alespoň ulehčeny časové podmínky jejího uhrazení. Jakkoliv totiž na tyto „úlevy“ není dán právní nárok, plyne ze zásad zákazu libovůle a předvídatelnosti rozhodování správních orgánů požadavek jednotného a racionálního rozhodování v těchto případech tak, aby nedocházelo k bezdůvodnému zvýhodňování či naopak ke znevýhodňování některých daňových subjektů.“ Je úkolem správce daně, aby pečlivě posoudil konkrétní okolnosti případu nasvědčující tvrdosti zákona. Pokud by shledal, že je pro zvláštnost situace žalobce na místě, aby se odchýlil od zásadně vyžadovaných podmínek Pokynu D-330, může tak ve světle výše nastíněných úvah učinit.“*

[15] Krajský soud nejprve zkoumal objektivní okolnosti dané kausy a to, jak se žalovaný vypořádal s vymezením předmětu řízení, a vzhledem k prominutí příslušenství daně se specifikací daně, s níž se žadatel dostal do prodlení. Krajský soud shledává, že žalovaný řádně v napadeném rozhodnutí uvedl, o jakou daň se jedná (daň z příjmů fyzických osob), o jaké zdaňovací období se jedná (roky 2007, 2008 a 2009), jakým způsobem (výpočtem) a na základě jakých faktických skutečností (pozdní předložení daňového přiznání) určil výši úroku z prodlení a příslušenství daně – zvýšení daně dle ustanovení § 68 ZSDP a poplatků za pozdní předložení, a konečně uvedl, jaká správní úvaha ho vedla k zamítnutí předmětné žádosti; a všechny své závěry důsledně odůvodnil. Napadené rozhodnutí je tedy zcela po věcné stránce přezkoumatelné.

[16] Krajský soud pak s odkazem na čl. II oddíl A bod 1 Pokynu D-330 („*Skutečnosti vylučující vydání rozhodnutí, jímž by bylo prominuto příslušenství daně z důvodu tvrdosti: Není zcela uhrazena daň, ke které náleží příslušenství daně, o jehož prominutí je rozhodováno*“) konstatuje, že ze spisového materiálu je zřejmé, že konečný zůstatek (nedoplatek) na daňovém účtu žalobce u daně z příjmů fyzických osob k datu 25. 1. 2011 činil 1.294.566 Kč a k datu 1. 11. 2012 pak 2.124.824 Kč, tedy, že místo klesající tendence stavu

daňového nedoplatku u předmětné daně je tato tendence zcela opačná. Stejnou tendenci pak lze spatřit také u daně z nemovitostí. Podpůrně pak zdejší soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 8 Afs 63/2013-30, které stanovilo, že: „*Povinný daňový subjekt mohl ovlivnit vyhovění žádosti o prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti v době od podání žádosti o prominutí příslušenství daně podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, pakliže nedoplatek na dani, k níž se váže příslušenství, z části uhradil a ve zbylé části mu bylo povoleno posečkání či splátkování s úhradou daně. Tím umožnil správci daně při správním uvážení neaplikovat důvod vylučující prominutí příslušenství daně, a naopak aplikovat výjimku dle pokynu Ministerstva financí D-330, bodu A.*“ Nicméně žádný takový postup žalobce v dané věci učiněn nebyl. Každopádně dle závazného právního názoru uvedeného v bodě [14] tohoto rozhodnutí, může žalobce uplatňovat nezaviněnou platební neschopnost jako důvod přílišné tvrdosti zákona (čl. II oddíl B bod 14), aniž by mu v tom bránily skutečnosti vyjmenované v čl. II oddíl A Pokynu D-330. Krajský soud tedy zkoumal, jak se žalovaný vypořádal s žalobcem tvrzenou nezaviněnou platební neschopností, jež je elementární spornou otázkou řešené kauzy. Za platební neschopnost, resp. insolvenci, lze označit neschopnost dlužníka dostát svým splatným závazkům. V přesnějším pojetí se platební neschopnost vztahuje na dlužníka, který má vůli platit, ale není toho schopen. Podle zdejšího soudu je třeba důsledně odlišovat platební nevůli od platební neschopnosti.

[17] Zdejší soud musí úvodem konstatovat, že jak vyplývá z předložené spisové dokumentace, žalobce do doby vydání napadeného rozhodnutí svou žádost o prominutí příslušenství daně nikterak nedoplnil. Obsahem spisové dokumentace tedy není např. ani rozhodnutí o úpadku žalobce ve smyslu ustanovení § 136 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, ve znění účinném pro projednávanou věc, případně jiné žalobcem dodané důkazní materiály svědčící o jeho nezaviněné platební neschopnosti. Krajský soud na tomto místě musí zdůraznit, že je v daném řízení zcela na žadateli o prominutí příslušenství daně, jaký rozsah důvodů a způsob jejich doložení a prokázání ve svém podání a v průběhu dokazování zvolí – důkazní břemeno je v daném případě zcela na žadateli (žalobci) – srov. ustanovení § 92 DŘ. Žalovaný (a nyní i krajský soud) tedy musel vycházet ze stavu zjištěného ze spisového materiálu žalobce a z informací, které mu byly objektivně známy.

[18] Krajský soud konstatuje, že je v řešeném případě nutné důsledně odlišovat daňové subjekty – a to žalobce jako fyzickou osobu povinnou k dani z příjmů fyzických osob a společnost SŮD, s.r.o., ke které směřuje (a s níž souvisí) valná část žalobních námitek. Žalobce, jakožto jednatel a společník uvedené obchodní společnosti, nebyl zavázán hradit případné daňové nedoplatky uvedené obchodní společnosti. V případě společnosti SŮD, s.r.o., se jedná o obchodní společnost s ručením omezeným, jejíž základní kapitál je tvořen vklady společníků a jejíž společníci ručí za závazky společnosti, dokud nebylo zapsáno splacení vkladů do obchodního (veřejného) rejstříku. Zápisem splacení všech vkladů do předmětného rejstříku ručení společníku zaniká. To se stalo i v případě této obchodní společnosti – žalobce tedy není vázán hradit žádné dluhy ani daňové nedoplatky této společnosti, a ani nepředložil, jak vyplývá z předložené spisové dokumentace, žádné důkazní prostředky, které by mu tuto povinnost (např. smluvní závazek k úhradě dluhů) stanovily. Zdejší soud nehodnotí, ani nemůže v daném řízení hodnotit, jednání státu (finančních a celních orgánů) vůči společnosti SŮD, s.r.o., ale musí konstatovat fakt, že žalobce nikterak

neprokázal, a ani to nevyplývá z předložené spisové dokumentace, že by se na základě svých závazků jakožto fyzické osoby vůči této společnosti dostal do druhotné platební neschopnosti.

[19] K tvrzení žalobce, že je však zcela závislý na příjmech z této společnosti, a i proto není schopen splácet své daňové závazky, zdejší soud shledává následující. Jak je patrné z daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob žalobce za rok 2007 ze dne 14. 10. 2010, č. j. 142200/10/346911701510, žalobce přiznal příjem ze závislé činnosti vykonávanou pro společnost SÜD, s.r.o., ve výši 240.000 Kč, a dále pak přiznal příjem ze zřízení věcného břemene ve výši 416.100 Kč (a uplatnil výdaj k tomuto příjmu ve výši 20.000 Kč). V daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob žalobce za rok 2008 ze dne 21. 10. 2010, č. j. 144788/10/346911701510, žalobce přiznal příjem ze závislé činnosti vykonávanou pro společnost SÜD, s.r.o., ve výši 240.000 Kč, a dále pak přiznal příjem ze zřízení věcného břemene ve výši 2.780.550 Kč. V daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob žalobce za rok 2009 ze dne 7. 9. 2010, č. j. 129089/10/346911701510, žalobce přiznal příjem ze závislé činnosti vykonávanou pro společnost SÜD, s.r.o., ve výši 240.000 Kč, a dále pak přiznal příjem z kapitálového majetku ve výši 3.633.056 Kč. Již jen z uvedených daňových přiznání je zcela zřejmé, že žalobce nemohl být závislý pouze na příjmech ze společnosti SÜD, s.r.o., jelikož každoročně vykazoval příjmy jiné, které násobně převyšovaly příjmy ze závislé činnosti pro společnost SÜD, s.r.o. Dle vyjádření žalovaného, které žalobce nerozporoval, pak žalobce v následujících zdaňovacích obdobích již daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob nepodával.

[20] Krajský soud k druhotné platební neschopnosti žalobce pak také zcela odkazuje na stranu 6 napadeného rozhodnutí, kde správce daně velmi důkladně a zevrubně popisuje (a jeho závěry jsou zcela v souladu s předloženou spisovou dokumentací), na základě jakých závěrů učinil správní uvážení o tom, že z informací správci daně známých nelze dovodit, že majetkové poměry žalobce jsou takové, že nemá žádné finanční prostředky a ani jiný majetek, který by mohl použít k úhradě daňových nedoplatků. K tomu pak krajský soud odkazuje také na fakt, že exekuce vůči žalobci (vedená u Exekutorského úřadu Přerov pod č. j. 103 EX 14243/12-12) byla ukončena z důvodu zaplacení dlužné částky žalobce, což svědčí o určité schopnosti žalobce splácet své závazky věřitelům. Krajský soud také zdůrazňuje skutečnost, že žalobce pravidelně v daňových přiznáních uplatňoval odčitatelnou položku z důvodu darů (podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro projednávanou věc), a to ve výši 300.000 Kč v roce 2008 a 390.000 Kč v roce 2009. Podle krajského soudu je zcela nepřijatelné přistoupit na navrhovanou praxi žalobce, že na jedné straně bude deklarovat svou údajnou platební neschopnost a nemožnost uhradit příslušenství daně ve výši 445.529 Kč a na straně druhé bude v předmětných zdaňovacích obdobích deklarovat poskytnuté dary ve výši 690.000 Kč. Toto podle mínění krajského soudu nesvědčí o ničem jiném, než o evidentní platební nevůli žalobce (daňového subjektu) a tato si nezaslouží právní ochrany.

[21] Nadto pak krajský soud doplňuje, že jak je patrné z bankovních výpisů žalobce založených ve správním spise, pohyby na účtech žalobce jsou v takové výši (např. běžně i desetitisícové až statisícové výběry v hotovosti), že zcela odporují tvrzení žalobce o jeho platební neschopnosti. K žalobní námitce stran vyživovací povinnosti vůči pěti vlastním dětem a manželce, a pravidelně vůči 10 až 15 drogově závislým klientům v léčbě, zdejší

soud konstatuje, že z daňových přiznání vyplývá, že žalobce v letech 2007 a 2008 vyživoval pět nezaopatřených dětí, v roce 2009 poté tři děti. Slevu na manželku ve smyslu ustanovení § 35ba odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů neuplatňoval ani v jednom ze zdaňovacích období. Ohledně jeho „vyživovací povinnosti“ vůči drogově závislým zdejší soud konstatuje, že se jednak nejedná o jeho povinnost a za druhé, že tato činnost byla vykonávána prostřednictvím obecně prospěšné společnosti Škola života u sv. Metoděje o.p.s. (IČ: 27717577), kde sice žalobce vystupuje jako zakladatel, ale stále je třeba na tento subjekt nahlížet jako na daňový subjekt odlišný od žalobce (viz částečně závěry zdejšího soudu vyjádřené v bodě [18] tohoto rozhodnutí), který také byl (dle nerozporovaného tvrzení žalovaného) v předmětných zdanitelných obdobích plátcem zdanitelných příjmů terapeutů – tímto plátcem tedy byl daňový subjekt odlišný od žalobce. Navíc tomuto subjektu žalobce daroval výše uvedených 690.000 Kč. Aniž by zdejší soud chtěl jakkoliv zlehčovat či znevažovat přínosnost jednání žalobce stran jeho sociálního působení vůči drogově závislým, musí konstatovat, že není možné o sobě tvrdit, že jsem nemajetný, a přitom sponzorovat finančně dosti nákladnou činnost, ať už je jakkoliv společensky záslužná. Jinými slovy řečeno, povinnost žalobce uhradit dlužnou daňovou povinnost a veřejný zájem na řádném výběru daní, tedy splnění povinností stanovených zákonem, převažuje nad majetkovým prospěchem žalobce ve formě maximálního odpočtu částky daru neziskové organizaci ze základu daně, i když činnost této neziskové organizace je společensky bezpochyby záslužná.

[22] Krajský soud pak k další námitce žalobce uvádí, že je z předloženého spisového materiálu nepochybné, že se příslušenství daně váže k daňovému nedoplatku, který nemá přímou souvislost s nedaňovým řízením u společnosti SŮD, s.r.o., o náhradě vzniklé škody. Nedoplatek na dani v předmětné výši uvedené v napadeném rozhodnutí totiž vznikl zdaněním příjmů ze zřízení věcného břemene a z příjmů z kapitálového majetku (jak bylo uvedeno v bodě [19] tohoto rozhodnutí), nikoliv z příjmů ze závislé činnosti vykonávanou pro společnost SŮD, s.r.o. (což je mj. patrné i z prostého faktu, že deklarovaný příjem z této závislé činnosti byl každoročně jen 240.000 Kč, tedy řádově nižší, než příjem ostatní). Pokud jde pak o vlastní daňovou povinnost, ke které se předmětné příslušenství váže, tak tato nebyla přiznána řádně a včas. V této souvislosti pak zdejší soud zcela odkazuje na závěry žalovaného na str. 5 napadeného rozhodnutí, které mají svou jednoznačnou oporu v předložené spisové dokumentaci.

[23] K žalobní námitce uvedené v bodě [6] tohoto rozhodnutí, zdejší soud uvádí, že ustanovení § 74 odst. 1 DŘ („*Má-li podání vady, pro které není způsobilé k projednání, nebo vady, pro které nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní, vyzve správce daně toho, kdo podání učinil, aby označené vady odstranil podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou stanoví.*“) upravuje postup správce daně v případě, že zjistí formální vady v podání osoby zúčastněné na správě daní, pro které je toto podání nezpůsobilé k projednání. Pokud správce daně dospěje k takovému zjištění, vyzve podatele k tomu, aby podle jeho pokynu a ve lhůtě jím stanovené tyto zjištěné vady odstranil, přičemž podle odst. 2 zároveň podatele poučí o procesních důsledcích neuposlechnutí jeho výzvy. Nicméně v dané situaci nebyl k tomuto postupu dán důvod, jelikož podání nemělo formální vady ve smyslu předmětného ustanovení, jelikož podání je vadné, pokud trpí takovými nedostatky, které jej činí nezpůsobilým k projednání nebo pro které nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní. Taková situace nastane zejména tehdy, pokud je podání neúplné, nesrozumitelné nebo neurčité, a to natolik

intenzivním způsobem, kdy pro nedostatek podání nelze dané řízení či postup provést nebo v něm pokračovat (pro doktrinní názor srov. ŠIMEK, K. In BAXA, J. a kol. *Daňový řád*. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011, 346 s.; k § 74). Tato situace v daném případě bezpochyby nenastala a uvedená žalobní námitka je tedy nedůvodná.

[24] Krajský soud k ostatním žalobním námitkám směřujícím k tvrzenému faktu, že Ministerstvo financí nevyplatilo společnosti SŮD, s.r.o., uplatněnou náhradu škody, může jen konstatovat, že v souzené věci se jedná o námitky zcela irelevantní a zdejší soud toliko může odkázat na své závěry učiněné výše, a to zejména v bodě [18] tohoto rozsudku. Zdejší soud se v tomto soudním řízení nemůže zabývat nevyjasněnými spory mezi Českou republikou a společností SŮD, s.r.o., bylo by to zcela nad rámec souzené věci.

[25] Zdejší soud tedy závěrem musí shrnout, že žádná z uplatněných žalobních námitk nebyla důvodná. Po důkladném studiu předložené spisové dokumentace a napadeného rozhodnutí musí krajský soud konstatovat, že žalovaný podrobil žádost žalobce o prominutí příslušenství daně zevrubnému zkoumání a zcela zákonně dospěl k závěru (správnímu uvážení), že v ní nelze spatřovat zákonný důvod pro prominutí příslušenství daně z důvodu odstranění tvrdosti zákona, a svůj závěr přezkoumatelně a zcela vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, přičemž vycházel zcela z argumentace Nejvyššího správního soudu i zdejšího soudu v předchozím řízení. Krajský soud má také za to, že žalovaný správně vycházel i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2008, č. j. 2 Afs 99/2008-52, podle kterého by institut prominutí příslušenství daně měl „zajistit, že v případech, kdy to sociální či ekonomická situace daňového dlužníka objektivně vyžaduje nebo kdy je to z jiných legitimních důvodů na místě, bude sankce v jeho konkrétním případě přiměřeně snížena či zcela eliminována nebo že mu budou alespoň ulehčeny časové podmínky jejího uhrazení“ a zcela správně dovodil, že v daném případě není pro snížení či eliminování sankce jakýkoliv důvod.

V. Shrnutí a náklady řízení

[26] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[27] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. ledna 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu